

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/131/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120253477
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120253477.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ B. Y., narodeného X. V. XXXX, K. K., K. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Banská Bystrica, Horná 27, 2/ Q. Y., narodenej X. M. XXXX, K. K., I. XXX, 3/ Z. Y., narodenej X. U. XXXX, K. K., C. X, 4/ Q. A., narodenej XX. B.Á. XXXX, K. K., W. X, zastúpenej žalobcom 1/, proti žalovaným 1/ T.. O. O., narodenému XX. B. XXXX, K. K. X, I. XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Spišiak - advokát s. r. o., Banská Bystrica, Nad plážou 7, 2/ B. O.Í., narodenej X. M. XXXX, K. K. X, O. R. XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13C/16/2020, o dovolaní žalobcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. apríla 2023, č. k. 15Co/83/2022-316, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. marca 2021, č. k. 13C/16/2020-154 určil, že podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti pozemku parcely registra „C“, parc. č. XX/X okres K. K., obec K. K., katastrálne územie Š., zastavané plochy a nádvoria o výmere 90 m², určeného na základe geometrického plánu č. 37 553 674-67/2019, vypracovaného T.. O. E. dňa 23. septembra 2019, úradne overeného T.. L. R. dňa 8. októbra 2019, doteraz vedeného v registri „E“ ako parc. č. XX, sú žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 4/, každý vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu po 1/4-ine. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť nahradiť žalobcom 1/, 2/, 3/ a 4/ (ďalej aj „žalobcovia“) náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vlastníctvo spornej nehnuteľnosti prisúdil žalobcom titulom vydržania s poukazom na ustanovenie § 134 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zároveň uviedol, že žalovaný 1/ a 2/ voči skutkovým tvrdeniam, ktoré žalobcovia 1/ až 4/ preukazovali aj listinnými dôkazmi, nič nenamietali, s návrhom vyjadrili súhlas a súd tak nemal pochybnosti o tom, že nárok žalobcov bol odôvodnený. Žalobcovia dobromyseľne užívali nehnuteľnosť tak, že im vlastnícke právo k nej patrí, pričom vychádzali z oprávnenej držby od svojej

právnej predchodkyne, matky, ktorá zomrela v roku XXXX. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že nárok na náhradu trov konania žalobcom 1/ až 4/ priznal len od žalovaného 1/ z dôvodu, že tento s mimosúdnyim usporiadaním spornej záležitosti v čase pred podaním žaloby nesúhlasil a žalobcovia tak boli nútení podať žalobu na súd s tým, že žalovaná 2/ pre spor nedala dôvod, keďže už v čase pred podaním žaloby s ním vyjadrila súhlas. Pokiaľ sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali nároku na náhradu trov konania voči žalovanému 1/, ich nárok považoval okresný súd za oprávnený, pretože žalobcovia boli v konaní v plnom rozsahu úspešní a žalovaný 1/ úspešný nebol.

1.1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného 1/ v poradí prvým uznesením zo 6. októbra 2021 č. k. 15Co/56/2021-191 zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného 1/ nahradiť žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/ náhradu trov tak, že ich nepriznal a tiež nepriznal žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že povinnosťou žalobcov v rámci predžalobného návrhu mimosúdnej dohody bolo aj uviesť, aká mala byť konkrétna forma resp. náležitosti mimosúdnej dohody, pretože bolo zrejmé, že bezodplatný alebo odplatný prevod by neprichádzal do úvahy z dôvodu popretia oprávnenej držby žalobcami, a oprava chyby v katastrálnom operáte nespadá pod možnosti taxatívne uvedené v § 59 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). Žalobcovia tak nemali inú možnosť, než domôcť sa svojho vlastníckeho práva podaním žaloby na súd. V priebehu súdneho konania prebehli mimosúdne rokovania medzi žalobcami a žalovaným 1/ prostredníctvom ich právnych zástupcov a z vyjadrenia žalovaného 1/ k žalobe o určenie vlastníckeho práva z 25. januára 2021 vyplývalo, že na základe dodania požadovaných dokladov a mimosúdneho rokovania uznal vlastnícke právo žalobcov a súhlasil s tým, aby súd rozhodol vo vzťahu k vlastníctvu v zmysle žalobného návrhu (petitu) žalobcov. Už v tomto podaní žalovaný 1/ poukázal na to, že vznik platného právneho stavu nezavinil, tento právny stav platil nepretržite v jeho nezmenenej forme viac ako 30 rokov a žalovaný 1/ až do času podania žaloby samotnej nemal objektívny dôvod spochybňovať svoje spoluvlastnícke právo, nakoľko spoluvlastníkom sa stal na základe právoplatného dedičského konania. Súčasne poukázal na to, že nezavinil, že dôkaz predložený žalobcami bol nečitateľný a chýbala na ňom čitateľná doložka právoplatnosti ako aj skutočnosť, že znalecký posudok T.. M., na ktorý sa žaloba odvolávala a o predloženie ktorého žalovaný 1/ žiadal, mu nebol predložený vôbec. Žalovaný 1/ nezavinil vznik sporu, nakoľko určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia mohli domôcť len súdnou cestou (a nie opravou chýb v katastri, ako to uvádzali v odôvodnení uplatnenia náhrady trov konania), ako aj z dôvodov, že žalobca po podaní žaloby nemal k dispozícii čitateľné dôkazy pripojené k žalobe (čo vyplývalo aj zo spisu), ako aj vzhľadom na zmenu jeho postoja v priebehu súdneho konania po oboznámení sa so všetkými dokladmi, bolo by nespravodlivé a veľmi tvrdé vo vzťahu k žalovanému 1/, aby znášal povinnosť náhrady trov konania žalobcom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 257 CSP.

1.3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu zo 6. októbra 2021 č. k. 15Co/56/2021-191 podal žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením z 20. júla 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2022 uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. októbra 2021 č. k. 15Co/56/2021-191 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie, z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovenia § 257 CSP. Dovolací súd vytkol krajskému súdu, že súd nikdy nemôže dospieť k vnútornému presvedčeniu o potrebe aplikovania ustanovenia § 257 CSP bez toho, aby strane, ktorá by inak trovy získala, tento svoj právny názor neoznámila ešte pred prijatím takéhoto rozhodnutia, pričom dotknutá sporová strana by sa o takomto právnom posúdení dozvedela až zo samotného rozhodnutia súdu. Odvolací súd viazaný názorom dovolacieho súdu výzvou zo dňa 3. októbra 2022 vyzval strany konania na vyjadrenie svojho stanoviska k prípadnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP. Žalobca 1/ a žalovaný 1/ sa k výzve vyjadrili.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí druhým uznesením z 19. apríla 2023 č. k. 15Co/83/2022-316 rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného 1/ nahradiť žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/ tento zmenil tak, že náhradu trov nepriznal a tiež nepriznal žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2022. Poukázal na to, že pri prejednávaní odvolania bol viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi, a v nadväznosti na to odvolacími námietkami odvolateľa, žalovaného 1/, ktorý už v odvolaní poukázal na dôvody, pre ktoré by žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/ nemala byť priznaná náhrada trov konania, aj keď tieto dôvody explicitne nenazval „dôvodmi hodnými osobitného zreteľa“ v zmysle § 257 CSP. V odvolaní poukázal na nemožnosť vysporiadania nehnuteľností inak, ako prostredníctvom súdneho rozhodnutia, dlhodobú nečinnosť žalobcu vo vzťahu k vysporiadaniu v trvaní od roku 1985, žalobcami predloženie nečitateľného rozhodnutia bez doložky právoplatnosti, resp. nepredloženie vôbec znaleckého posudku, ako aj zmenu postoja v priebehu súdneho konania po oboznámení sa so všetkými dokladmi. Týmito okolnosťami, ktoré je možné vyhodnotiť ako „dôvody hodné osobitného zreteľa“ sa odvolací súd vzhľadom na to, že to boli odvolacie námietky použité žalovaným 1/ v odvolaní, musel zaoberať, a musel sa s nimi vysporiadať v rámci prejednávania odvolania. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Pokiaľ dôvody hodné osobitného zreteľa ako odvolacie dôvody použil odvolateľ v odvolaní, a odvolanie bolo druhej strane riadne doručené, bol vytvorený procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k dôvodom hodným osobitného zreteľa. V takomto prípade bolo kontraproduktívne, aby odvolací súd vyzýval strany konania k prípadnej aplikácii § 257 CSP na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sú uvedené v odvolaní podaním stranou konania. Druhá strana konania totiž mala právo vyjadriť sa k odvolaniu a vo vzťahu ku všetkým námietkam použitým odvolateľom ako dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktoré by nemala byť priznaná náhrada trov konania úspešnej strane. Žalobu žalobcovia podávali z dôvodu, že pôvodne vedený pozemok v pozemkovej knihe v zápisnici vl. č. 92 AI r. č. 1 m. č. 57B35 bol rozdelený pôvodnými spoluvlastníkmi, ktorí si nehnuteľnosť už v 30. rokoch minulého storočia reálne rozdelili medzi seba dohodou podľa užívacieho stavu. V tejto súvislosti bola podaná žaloba v roku 1985 na Okresný súd v Banskej Bystrici O., kedy okresný súd mu rozsudkom č. k. 9C/1408/85 z 19. septembra 1986 určil výlučné vlastníctvo na časti pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. XX, ktorú sám užíval, pričom zostávajúca časť tejto parcely bola ďalej vedená na pozemnoknižných vlastníkov, medzi inými B. Y., právnu predchodkyňu žalobcov, ktorá zostávajúcu časť nehnuteľností aj reálne využívala, ako aj právneho predchodcu žalovaných 1/, 2/ B. O.. Dotknutý pozemok bol po rozdelení parcely č. XX užívaný výlučne B. Y. a následne jej dedičmi spolu s parcelou registra C č. XX/X, a to až do súčasnosti. Žalobcovia uvádzali, že spor sa snažili vyriešiť mimosúdne, pričom žalovaná 2/ s ich návrhom súhlasila, žalovaný 1/ s mimosúdnym vyriešením sporu nesúhlasil. Z uvedeného skutkového stavu bolo zrejmé, že určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bolo možné riešiť len v rámci súdneho konania. Mimosúdne by bolo možné riešiť vlastnícke právo k nehnuteľnosti len formou odplatného alebo bezodplatného prevodu zo strany žalovaných v prospech žalobcov. V takomto prípade by však bola popretá oprávnenosť držby právnu predchodkyňou žalobcov. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že vec bolo možné vyriešiť mimosúdne v prípade súhlasu žalovaného 1/ pred podaním žaloby, a to „len opravou údajov v katastri nehnuteľností“, odvolací súd s týmto tvrdením žalobcov nesúhlasil.

2.1. Pokiaľ v katastri nehnuteľností sú zapísaní viacerí vlastníci ako v tomto prípade (žalobcovia 1/, 2/, 3/, 4/ a žalovaný 1/, 2/) a pokiaľ sa vlastníctva domáhali len niektorí z týchto podielových spoluvlastníkov (v tomto prípade žalobcovia 1/ až 4/), neprichádzala do úvahy oprava chyby v katastrálnom operáte v zmysle taxatívne uvedených spôsobov v § 59 ods. 2 Katastrálneho zákona. Pokiaľ žalobca 1/ vo vyjadrení zo dňa 17. októbra 2022 poukazoval na vyhlásenie právnych nástupcov pôvodno-knižných spoluvlastníkov o vykonaní reálnej delby nehnuteľností, napriek tomu, že vlastnícke právo svedčilo tretím osobám, nie je možné vlastníctvo a usporiadanie majetkových vzťahov k pozemku riešiť formou vyhlásenia ako záznamovej listiny. Nič na tom nemení ani judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnená vo Výbere súdnych rozhodnutí 4/71, ktorá akceptovala záver, že ak došlo za účinnosti predchádzajúcich právnych úprav k právnym vzťahom, tak tieto sa musia posudzovať podľa toho času, kedy oni vznikli. Určenie vlastníctva totiž neprichádzalo do úvahy schválením dohody medzi stranami vo forme zmluvy na základe písomného uznania žalovaného 1/, ako podkladu pre zápis práv do katastra nehnuteľností, ako na to poukazoval žalobca 1/. V tejto súvislosti bolo potrebné dať za pravdu žalovanému 1/ v odvolaní, že povinnosťou žalobcov v rámci predžalobného návrhu mimosúdnej dohody

bolo aj uviesť, aká mala byť konkrétna forma resp. náležitosti mimosúdnej dohody, pretože bolo zrejmé, že bezodplatný alebo odplatný prevod by neprichádzal do úvahy z dôvodu popretia oprávnenej držby žalobcami, a oprava chyby v katastrálnom operáte nespadá pod možnosti taxatívne uvedené v § 59 ods. 2 Katastrálneho zákona. Žalobcovia tak nemali inú možnosť, než domôcť sa svojho vlastníckeho práva podaním žaloby na súd. V priebehu súdneho konania prebehli mimosúdne rokovania medzi žalobcami a žalovaným 1/ prostredníctvom ich právnych zástupcov a z vyjadrenia žalovaného 1/ k žalobe o určenie vlastníckeho práva zo dňa 25. januára 2021 vyplývalo, že na základe dodania požadovaných dokladov a mimosúdneho rokovania uznáva vlastnícke právo žalobcov a súhlasil s tým, aby súd rozhodol vo vzťahu k vlastníctvu v zmysle žalobného návrhu (petitu) žalobcov. Už v tomto podaní žalovaný 1/ poukázal na to, že vznik platného právneho stavu nezavinil, tento právny stav platil nepretržite v jeho nezmenenej forme viac ako 30 rokov a žalovaný 1/ až do času podania žaloby samotnej nemal objektívny dôvod spochybňovať svoje spoluvlastnícke právo riadne evidované v katastri, nakoľko spoluvlastníkom sa stal na základe právoplatného dedičského konania. Súčasne poukázal na to, že nezavinil, že dôkaz predložený žalobcami bol nečitateľný a chýbala na ňom čitateľná doložka právoplatnosti ako aj skutočnosť, že znalecký posudok T.. M., na ktorý sa žaloba odvolávala a o predloženie ktorého žalovaný žiadal, mu nebol predložený vôbec. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nezavinil vznik sporu, nakoľko určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia mohli domôcť len súdnou cestou (a nie opravou chýb v katastri, ako to uvádzali v odôvodnení uplatnenia náhrady trov konania), ako aj z dôvodov, že žalobca po podaní žaloby nemal k dispozícii čitateľné dôkazy pripojené k žalobe (čo vyplýva aj zo spisu), ako aj vzhľadom na zmenu jeho postoja v priebehu súdneho konania po oboznámení sa so všetkými dokladmi, bolo by nespravodlivé a veľmi tvrdé vo vzťahu k žalovanému 1/, aby znášal povinnosť náhrady trov konania žalobcom. Odvolací súd dôvody, ktoré žalovaný 1/ použil v odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo výroku o trovách konania za účelom ich nepriznania žalobcom 1/ až 4/ (aj keď ich právne nekvalifikoval v zmysle ust. § 257 CSP, čo nie je ani jeho povinnosťou), tieto dôvody odvolací súd právne kvalifikoval ako dôvody hodné osobitného zreteľa, preto zmenil rozhodnutie okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného 1/ nahradiť žalobcom trovy konania tak, že žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov konania nepriznal. Nakoľko vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania (predmet odvolacieho konania) žalobca 1/ nebol úspešný, žalobcovi 1/ nepriznal ani náhradu trov dovolacieho konania.

3. Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. apríla 2023 č. k. 15Co/83/2022-316 podal žalobca 1/ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal, že v napadnutom uznesení krajský súd neuviedol žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali použitie ustanovenia § 257 CSP, teda neuviedol také skutočnosti vo veci, aby mu bolo odobraté právo na náhradu trov konania pri plnom úspechu v sporovej veci. Tým je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Krajský súd nesprávne posúdil stav veci, čím odňal právo podľa § 255 ods. 1 CSP na náhradu trov konania v plnom úspechu vo veci. Namietal, že žalovaný 1/ nijakým spôsobom neprispel k jeho rýchlemu a hospodárnemu priebehu. Vzhľadom na poznanie skutkového stavu, keď žalovaný 1/ popiera vlastnícke právo a zároveň podmieňoval vyporiadanie týchto vlastníckych vzťahov rôznymi neoprávnenými požiadavkami považuje napadnuté rozhodnutie za nespravodlivé a právne nesprávne. Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď ustanovenie § 257 CSP nesprávne aplikoval a tým nepriznal právo na náhradu trov konania pri plnom úspechu vo veci, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces žalobcu 1/. Postoj žalovaného 1/ bol prekážkou riešenia sporu inak ako prostredníctvom sporového konania na súde, v ktorom boli následne žalobcovia úspešní v rozsahu 100 % a preto im aj bol priznaný nárok na náhradu trov konania, ktoré museli kvôli postoju žalovaného 1/ vo veci vynaložiť a inak by ich vynaložiť nemuseli. Uvedené skutočnosti posudzoval aj okresný súd, keď neurčil povinnosť náhrady trov konania obom žalovaným ale len žalovanému 1/ práve preto, že nesúhlasil s mimosúdnym vyriešením veci pred podaním žaloby a ani počas konania nesúhlasil s riešením veci zmierom. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a dovolateľovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný 1/ sa k podanému dovolaniu vyjadril a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu 1/ v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a žalovanému 1/ priznal náhradu trov dovolacieho konania.

4.1. Žalovaná 2/ sa k predmetnému dovolaniu vyjadrila tak, že s dovolaním žalobcu 1/ sa stotožňuje,

pokiaľ žalovaný 1/ nebol v spore úspešný považuje za správne, že ho súd prvej inštancie zaviazal k úhrade trov konania v pomere 100 % a pokiaľ odvolací súd uvedené zmenil tak, že náhradu trov nepriznal, dovolanie žalobcu 1/ považuje za dôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nesprávny výklad ustanovenia § 256 CSP a arbitrárnu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Ústavný súd už v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil: „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmatečnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto

odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“. Ústavný súd z týchto záverov vychádzal aj v ďalších svojich rozhodnutiach (por. napr. nález I. ÚS 47/2021).

10. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, konštatoval aj dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a

ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že žalobcom 1/až 4/ nepatrí v zmysle § 256 CSP nárok na náhradu trov konania a zároveň sú splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP. V priebehu súdneho konania prebehli mimosúdne rokovania medzi žalobcami a žalovaným 1/ prostredníctvom ich právnych zástupcov a z vyjadrenia žalovaného 1/ k žalobe o určenie vlastníckeho práva zo dňa 25. januára 2021 vyplývalo, že na základe dodania požadovaných dokladov a mimosúdneho rokovania uznáva vlastnícke právo žalobcov a súhlasil s tým, aby súd rozhodol vo vzťahu k vlastníctvu v zmysle žalobného návrhu (petitu) žalobcov. Už v tomto podaní žalovaný 1/ poukázal na to, že vznik platného právneho stavu nezavinil, tento právny stav platil nepretržite v jeho nezmenenej forme viac ako 30 rokov a žalovaný 1/ až do času podania žaloby samotnej nemal objektívny dôvod spochybňovať svoje spoluvlastnícke právo riadne evidované v katastri, nakoľko spoluvlastníkom sa stal na základe právoplatného dedičského konania. Súčasne poukázal na to, že nezavinil, že dôkaz predložený žalobcami bol nečitateľný a chýbala na ňom čitateľná doložka právoplatnosti ako aj skutočnosť, že znalecký posudok T.. M., na ktorý sa žaloba odvolávala a o predloženie ktorého žalovaný žiadal, mu nebol predložený vôbec.

15.1. Uvedený záver súdu bol dostatočne odôvodnený, v ktorom odvolací súd uviedol rozhodujúce argumenty, ktoré ho viedli k predmetnému posúdeniu nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd v prvom rade popísal základné zásady, ktorými sa riadi súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania, s dôrazom na zásadu zavinenia pri priznaní náhrady trov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 1/ nezavinil vznik sporu, nakoľko určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia mohli domôcť len súdnou cestou (a nie opravou chýb v katastri, ako to uvádzali v odôvodnení uplatnenia náhrady trov konania), ako aj z dôvodov, že žalobca po podaní žaloby nemal k dispozícii čitateľné dôkazy pripojené k žalobe (čo vyplýva aj zo spisu), ako aj vzhľadom na zmenu jeho postoja v priebehu súdneho konania po oboznámení sa so všetkými dokladmi, bolo by nespravodlivé a veľmi tvrdé vo vzťahu k žalovanému 1/, aby znášal povinnosť náhrady trov konania žalobcom.

15.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo s podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca 1/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Dovolateľ ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 256 CSP vedúci k zjavnej nespravodlivosti. Z obsahu tejto námietky možno vyvodiť, že rozporujú nesprávnu interpretáciu právnej normy, resp. nesprávne právne posúdenie veci. K tomu dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym

názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16.1. V tomto kontexte hodno zdôrazniť, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolatelia majú odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje nimi tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu i ústavného súdu rovnako dospela k záveru, že ak súd má v úmysle použiť moderačné právo v zmysle ustanovenia § 257 CSP alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo/14/99 z 01.09.2000, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012, nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 168/2018-22].

18. Dovolací súd napokon nezistil ani prípadnú svojvôľu odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP. Žalobca 1/ a žalovaný 1/ sa k výzve zo dňa 3. októbra 2022 vyjadrili, ktorou boli ako strany konania vyzvané na vyjadrenie svojho stanoviska k prípadnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP.

18.1. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

18.2. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr.

uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

18.3. Dovolací súd v danom prípade nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri skúmaní existencie výnimočných okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd uplatnil ustanovenie § 257 CSP a to z dôvodu, že žalovaný 1/ nezavinil vznik sporu, nakoľko určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia mohli domôcť len súdnou cestou (a nie opravou chýb v katastri, ako to uvádzali v odôvodnení uplatnenia náhrady trov konania), ako aj z dôvodov, že žalobca po podaní žaloby nemal k dispozícii čitateľné dôkazy pripojené k žalobe (čo vyplýva aj zo spisu), ako aj vzhľadom na zmenu jeho postoja v priebehu súdneho konania po oboznámení sa so všetkými dokladmi, bolo by nespravodlivé a veľmi tvrdé vo vzťahu k žalovanému 1/, aby znášal povinnosť náhrady trov konania žalobcom.

18.4. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia pre dovolací súd vyplýva, že v priebehu súdneho konania prebehli mimosúdne rokovania medzi žalobcami a žalovaným 1/ prostredníctvom ich právnych zástupcov a z vyjadrenia žalovaného 1/ k žalobe o určenie vlastníckeho práva zo dňa 25. januára 2021 vyplýva, že na základe dodania požadovaných dokladov a mimosúdneho rokovania uznáva vlastnícke právo žalobcov a súhlasil s tým, aby súd rozhodol vo vzťahu k vlastníctvu v zmysle žalobného návrhu (petitu) žalobcov. Už v tomto podaní žalovaný 1/ poukázal na to, že vznik platného právneho stavu nezavinil, tento právny stav platil nepretržite v jeho nezmenenej forme viac ako 30 rokov a žalovaný 1/ až do času podania žaloby samotnej nemal objektívny dôvod spochybňovať svoje spoluvlastnícke právo riadne evidované v katastri, nakoľko spoluvlastníkom sa stal na základe právoplatného dedičského konania. Konanie žalovaného 1/ bolo prirodzene brániace vlastnícke resp. spoluvlastnícke práva nadobudnuté na základe dedičského konania. Žalobcovia desaťročia neriešili stav, pričom sa snažia preniesť zodpovednosť na žalovaného 1/. Ak v minulosti existoval spôsob, akým by bolo možné predmetný „prípád“ riešiť, žalobcovia resp. ich právni predchodcovia sa o tento dlhoročnou nečinnosťou pripravili.

19. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Žalobca 1/ tak neopodstatnene namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu 1/ odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.